

Vuile handen

Het is een gok, ik weet het. Ik sta voor het raam en kijk uit over de weilanden met daarachter de dijk. Mijn kind, óns kind, ligt in de box en graait naar het bewegende eendje boven haar. In zijn wapperende regenjas en zijn stadse gaatjesschoenen loopt hij over het glibberige pad de dijk op. Het miezert. Het is onze eerste ruzie en de inzet is hoog. Ik had besloten geen krimp te geven.

Af en toe is hij even uit zicht, dan volg ik hem in gedachten, lopend over de dijk in de richting van de brug. Soms tuurt hij over de rivier die ik niet kan zien, maar waarvan ik weet dat ze nu onrustig stroomt. Ik houd van die man, die lieve verstrooide intellectueel, dat warhoofd, ik houd zelfs van zijn egocentrisme, zijn onvermogen zich aan de liefde, onze liefde over te geven. Dan zie ik hoe hij met zijn lange slungelige lichaam over het weggrottende schapenhekje klautert en voorovervalt. Ondanks de spanning in mijn kaken schiet ik in de lach. Hij kijkt naar de brug, naar de stad, verlangt mogelijk naar zijn appartement, zijn kamer met studieboeken, zijn kasten met duizenden films waar hij recensies over schrijft, waar het leven eenvoudig en overzichtelijk is.

Ik wil hem, nu al ben ik bereid naar hem toe te rennen en hem aan zijn haren mijn kleine woning in te trekken. Ik houd me vast aan de leunstoel.

Nog geen tien minuten geleden schreeuwde ik naar hem, gilde dat ik hem niet meer wilde zien, dat hij kon oprotten, dat het alles of niets zou zijn, mij en het kind in dit huis. Alles of niets. Ik heb hem zijn regenjas na gegoooid, voor rotte vis en lafbek uitgemaakt, ik heb het va-banque gespeeld. Het wás alles of niets.

Ik pak de kijker die zoals altijd in de vensterbank ligt en zie de afschuw op zijn gezicht wanneer hij naar zijn handen kijkt. Koeienstront. Zijn vertwijfeling, moet ik het aan de broek of aan de jas afvegen. Dan krijgt hij die vreemde tic van zijn mondhoek, zoals vaak wanneer hij onzeker is. Het ontroert me. Op dat moment weet ik dat hij terugkomt. Ik zie hoe hij nog één keer naar de brug kijkt, weer over het schapenhek klimt en terugloopt naar huis. Mijn huis, ons huis.

Met zijn besmeurde handen uitgestoken staat hij voor me. 'Mag ik mijn handen wassen?' vraagt hij? 'Er zit poep aan'.

Ik kus zijn natte wangen. 'Altijd', zeg ik.